

בעזרת ה', ערב שבת פרשת נשא וחג השבועות

חסידות לפרשה – הרב יצחק שפירא

אתה מתלהב מהקשר שלך עם ה'?

בפסח אנחנו נסחפים אחרי ה', אבל דרכה של היסחפות והתלהבות להיחלש. בחג השבועות ה' מחדש את הקשר מצידו, גם כאשר ההתלהבות שלנו לא מצליחה ליצור את הקשר.

שלום לידידינו היקרים!

ספירת העומר היא הדרך שאנחנו עוברים בין פסח לשבועות. הדרך הזו מראה שאף על פי שה' התגלה אלינו בפסח, והוציא אותנו ממצרים, הגילוי הזה עדיין לא מושלם, ואנחנו מצפים שיבוא גם חג השבועות. למה הגילוי שהיה בחג הפסח לא מספיק?

להיסחף אחרי ה'

ההתגלות של ה' אלינו בפסח גרמה לנו להימשך ולהיסחף אחרי ה', וכמו שכתוב "זכרתי לך חסד נעוריך אהבת כלולותייך, לכתך אחרי במדבר". ה' זוכר לנו את מה שנסחפנו והלכנו אחריו. אלא שהיסחפות, מטבעה, לא מושכת את כל החלקים בנפש, אלא חלק מהנפש נסחף וחלק אחר לא. זו הסיבה שלמחרת חג הפסח, למחרת ההתגלות הגדולה של ה' אלינו, אנחנו מניפים את עומר השעורים, שהוא מאכל בהמה. יש בנו נפש בהמית שלא נסחפת אחרי ה', והיא עלולה להיסחף למקומות אחרים. כך זה גם אצל אשה סוטה, שגם היא מביאה מנחת שעורים. האשה מתחנת עם בעלה ונסחפת אחריו, אבל יש בה מקומות שלא נסחפו, ולא ברור מה קורה איתם, האם הם נסחפו למקום אחר או לא.

הגיע הזמן לחדש את הקשר

על אשה שמביאה קרבן סוטה ולא סתתה תחת אישה, כתוב "וניקתה ונזרעה זרע". כלומר היא מתברכת בברכה מיוחדת, וכמו שאומרים חכמינו "היתה יולדת בצער יולדת ברווח וכו'". לכאורה זה לא מובן: למה אשה שמביאה קרבן סוטה צריכה להתברך בברכה מיוחדת? הרי מדובר באשה שגרמה לבעלה לחשוד בה ולקנא לה, ולאחר מכן היא נסתרה עם אותו אדם שבעלה אמר לה לא להיסתר איתו. גם אם היא לא נטמאה, די לה בכך שהיא לא התקללה על ידי המים המרים, אבל למה מגיע לה ברכה מיוחדת?

התשובה לכך היא שלכל קשר יש שני צדדים. האשה רוצה להיסחף אחרי בעלה, אבל לא תמיד האיש עושה מספיק בשביל לאפשר לה זאת. בנוסף, גם ה'איש של מעלה', הקדוש ברוך הוא, גם הוא צד בעניין, שכן הוא ברא את היצר הרע, שמכניס בנו רוח שטות.

העובדה שהאשה לא נסחפת לגמרי אחרי בעלה עלולה לגרום לאשה להיסחף למקומות לא טובים, אבל היא גם יכולה לגרום לאיש ולאשה לחשוב איך עליהם לחדש את הקשר ביניהם. לכן לפעמים דווקא כאשר יש מתח ומתגברים עליו, הקשר מתחדש ומתברך, והחיבור נעשה חזק יותר. האיש יותר שמח באשה, וגם הקדוש ברוך הוא יותר שמח בה, והיא מתברכת בברכה מיוחדת.

כך זה גם בסדר שבין פסח לשבועות. בתחילה אנחנו נסחפים אחרי ה', אבל לאט לאט מתברר שההיסחפות הראשונית לא מספיקה, וה' שב ומחדש את הקשר בחג השבועות.

הקשר נוצר מכך שה' רוצה בנו

למה הדבר דומה? לבחורה שנפגשה עם בחור והתאהבה בו. לפני שהיא נפגשה איתו, החיים שלה הלכו על מי מנוחות, והיא לאו דווקא הרגישה שחסר לה משהו. אבל לאחר שהיא נפגשה בו היא למדה להכיר חיים אחרים. כעת, אם הבחור יגיד לה ש"זה לא זה" והוא לא מרגיש שהיא איתו וכדומה, הבחורה תרגיש שהיא אבדה את הטעם בחיים. אבל אם הבחור יציע לה להתחתן איתו, היא תרגיש שהקשר לא נוצר מההיסחפות שלה, אלא הבחור רוצה בו, ובכך הוא מאמת ונותן יציבות לקשר.

כך זה גם בספירת העומר. בתחילה מורגשת ההתלהבות וההיסחפות אחרי ה', אבל ככל שהזמן עובר, ואנחנו מונים יותר ויותר ימים לעומר, לתנופת עומר השעורים, אנחנו יותר מרגישים את המקומות בהם אנחנו לא נסחפים אחרי ה'. אנחנו רוצים להיסחף אחרי ה' כמו שהיה בליל הסדר, אבל יחד עם זה אנחנו מרגישים שאנחנו לא יודעים איך לעשות זאת ואיך לחדש את הקשר.

אבל יחד עם זה שאנחנו סופרים לעומר, כלומר סופרים את הזמן שעבר מאז ההתגלות של ה', ואת הכובד שמצטבר ככל שהזמן חולף - יחד עם זה אנחנו סופרים למספר מסויים, ליום החמישים שבו אנחנו נניף תנופה חדשה. ביום החמישים ה' יחדש את הקשר איתנו מצידו, ללא קשר לשאלה כמה אנחנו נסחפים אחריו.

כלומר ככל שעובר הזמן של ספירת העומר, אנחנו מרגישים שאף על פי שאנחנו רוצים בקשר עם ה', אנחנו לא יכולים ליצור אותו, ואנחנו מצפים לחג השבועות, שבו ה' יחדש את הקשר איתנו מצידו, על ידי מתן תורה. אנחנו מבינים שהקשר בינינו לבין ה' לא נוצר מההיסחפות שלנו, אלא מכך שה' רוצה בנו.

נעשה ונשמע

לכן למרגלות הר סיני עם ישראל אומר "נעשה ונשמע". עם ישראל רוצה להתחבר ולקבע בתוכו את הקשר שבא מצד ה', שלא תלוי במצבי הרוח שלנו. כאשר אנחנו מקיימים תורה ומצוות כי זהו רצון ה', אנחנו מתחברים לכך שה' רוצה בנו, ומחפשים שהקשר ייקבע בתוכנו על ידי רצון ה'.

מצווה היא מלשון ציווי, ואנחנו מקיימים אותה כי זהו רצון ה', ולא בגלל שהתעוררה אצלנו התלהבות. אנחנו מקיימים אותה כי כך צריך וכך ה' אמר. אבל אף על פי שאנחנו לא מקיימים את המצווה בגלל

התלהבות, המצווה מבטאת קשר עמוק יותר מאשר התלהבות, כיוון שהיא מבטאת את הקשר שבא מצד ה', את הקשר שנוצר מכך שה' רוצה בנו והוא לא תלוי במצבי הרוח המשתנים שלנו.

זה מה שבקשנו מה' כאשר אמרנו "נעשה ונשמע". אנחנו רואים שאנחנו לא יכולים להיסחף כל הזמן, ואי אפשר לבנות את הקשר על ההיסחפות שלנו. אבל אנחנו כן רוצים להיות בקשר עם ה', וגם ה' רוצה להיות בקשר איתנו, ולכן ביקשנו מה' שיתן לנו משהו שיבטא את הקשר שנולד מכך שהוא רוצה בנו, ושלא יבטא קשר שתלוי בהתלהבות שלנו, ולכן אמרנו "נעשה ונשמע". 'נשמע' זה ההתלהבות, אבל אנחנו רוצים שיהיה קודם 'נעשה', שהקשר יבטא קודם כל את רצון ה', ורק מתוך כך שה' רוצה בנו תבוא ההתלהבות שלנו.

שבת שלום!

בית 'עוד יוסף חי'